

svaret, men at jeg som konstitutionel Minister ikke uden Rigsdagens Samtykke saa mig i Stand til andet end at modtage Materiel til Fuldstændiggørelse af den Fæstning, som nu en Gang er anlagt om København. Jeg anmodede derhos Komiteen om at have sin Opmærksomhed henvendt ikke alene paa Styrkelse af Forsvaret ved København, men ogsaa paa Flaadens Udvikling. Under 14. Januar havde jeg det første Møde med den nævnte Komité. Under 15. Januar henstillede jeg til Komiteen at vise mig den Tillid at overlade mig Raadighed over det indsamlede Beløb efter Samraad med de sagkyndige. Samme Dag svarede Komiteen, at Bidragyderne maa have naturligt Krav paa at faa at vide, hvortil deres Bidrag skal anvendes, og udbad sig derfor Meddelelse om, hvilke bestemte Mangler ved vort Forsvar vedrørende Københavns Landbefæstning det er Hensigten at afhjælpe, idet den haabede at vinde Bidragydernes Tilslutning til Gavens Anvendelse dertil. Den 18. Januar svarede jeg Komiteen, at jeg selvfølgelig ikke ser mig i Stand til at modtage Gaven, uden at jeg har Bemyndigelse til at anvende den efter bedste Skøn, men at jeg vilde underhaanden give dem Anvisning paa, hvorledes det indsamlede Beløb kunde anvendes. Den 21. Januar bringer Komiteen mig en Tak for de Oplysninger, jeg har givet dem, og meddeler, at de agter at foretage en Indsamling til et Beløb af 600,000 Kr., samtidig med at Komiteen vil beholde i Gem de nævnte 500,000 Kr. Den 3. Februar meddeler Komiteen, at den formoder, at min Indvending mod at modtage de 500,000 Kr. var af formel Natur, og henstiller da til mig at søge fornødent Samtykke af Rigsdagen. Den 11. Februar svarer Ministeren, at Hindringen for at modtage de under 14. Januar tilbudte 500,000 Kr. ikke var af formel Natur, men henviser til tidligere førte mundtlige Forhandlinger, under hvilke Ministeren har ønsket Materiel af forskellig Art tilvejebragt og henstillet til Komiteen ved Indsamling ogsaa at have Søforsvarets Tarv for Øje.

Det fremgaar af dette korte Referat af, hvad der er passeret — disse Skrivelser er jo offentliggjorte —, at Forsvarsministeren ikke har modtaget noget som

helst Tilbud om et Fort eller andre permanente Anlæg, men kun om Feltbefæstningsanlæg paa Nordfrontens forreste Linie. Sagen er nemlig den, at der er udbredt det Rygte, at Forsvarsministeren har nægtet at modtage et Fort, der kunde lukke det, man kalder „Hullet i Fæstningens Nordfront“. Det viser sig af alt, hvad der foreligger officielt, at der ikke er modtaget noget som helst Tilbud om et Fort eller andre permanente Anlæg, men kun om Feltbefæstningsanlæg paa Nordfrontens forreste Linie. For det andet viser det sig, at Forsvarsministeren hverken skriftlig eller mundtlig har ladet tilflyde Komiteen Meddelelse om Mangler ved selve Fæstningsværkerne eller udtalt noget Ønske om Afhjælpning af saadanne, men at han har erklæret sig villig til at modtage Materiel foreløbig til et Beløb af 600,000 Kr. samt Gaver til Søforsvaret. Og for det tredie, at Forsvarsministeren har anset det for Regeringens Sag at bestemme Tidspunktet, naar Fæstningen skal gøres krigsberedt, og i saa Henseende ikke har kunnet tiltræde Komiteens Henstilling om, at de tilbudte Arbejder skulde udføres saa hurtigt som muligt. Saaledes foreligger Sagen. Jeg har loyalt modtaget ikke Penge, men Naturalier for de Penge, der er indsamlede af Komiteen; til Dato har Komiteen stillet til Raadighed for mig 701,000 Kr., og af disse er anvendt 580,000 Kr. i Overensstemmelse med den militære Sagkundskab, der staar til Forsvarsministerens Raadighed. Det er mig derhos meddelt, at der er tilbudt 750,000 Kr. til Anskaffelse af en Undervandsbaad til Flaaden, og at jeg en af de første Dage vil faa Meddelelse om, at dette Beløb staar til Raadighed, og at en Undervandsbaad for det Beløb er bestilt. Det ærede Ting vil se, at jeg har strakt mig saa vidt, som jeg mente at kunne strække mig overfor denne frivillige Indsamling, hvis Betydning jeg i mange Maader erkender, idet det har vist sig, at der er Tusinder af Mænd og Kvinder, der i Tillid til, at de gjorde en god Gerning mod deres Land og dets Forsvar, har bragt betydelige Ofre. Men det er en Misforstaaelse, naar man fra første Færd har ment, at den Art af Midler, der indsamles frivilligt, kan tilstilles en ansvarlig Minister under den Form, at